

det var urigtigt, at Ministeren, efter det overordnede Sundhedsraads enstemmige Indstilling, skulde kunne fjerne en Læge ad administrativ Vej, og den ærede sidste Taler tilføjede endogaa, at alle vare enige om det modsatte i Fjor. Der huster han dog fejl, thi jeg var ikke enig deri. Jeg har egentlig ikke noget imod den foreslaaede Ordning. Jeg kan kun ønske, at der bliver nævnt bestemte Betingelser i § 9, under hvilke en Læge skal kunne fjernes. Jeg kan heller ikke se, at det er saa aldeles i Uoverensstemmelse med den nuværende Ordning paa andre Omraader. Vi vide jo alle, at efter Grundlovens § 17 kan enhver Embedsmand afskediges af Regeringen uden videre. Ganske vist faar han da saa Pension — det er jo noget — men det er dog derved tillkendegivet, hvad der er Hovedsagen, nemlig at en Embedsmand skal kunne fjernes, uden at det behøver at ske ved Dom. Og det samme turde vel være Tilfældet med Hensyn til Læger, at deres Afskedigelse kan være saa paatrængende nødvendig, at man ikke ret vel kan berolige sig med, at den kun kan ske ved Dom. Smidlertid skal jeg erkende, at Lægerne ere meget bestemt imod denne Bestemmelse, og man kan vel saa ogsaa berolige sig med, at naar der bliver Afgang til at suspendere dem, og bagefter tiltale dem ved Domstolene, er dermed vel ogsaa Brodden taget væk og Faren borte, saa det kan maasse ordnes ad den Vej. — Jeg kan ikke andet end gøre den Bemærkning, saa meget mere som ingen andre af de foregaaende Talere have gjort den, at jeg vilde ønske, at man vilde samle saa meget som muligt, jeg vil helst sige, alt hvad der vedrører Lægevesenet, under en Styrelse, og jeg vilde derfor gerne for mit Bedkommende ønske, at man vilde lægge Fødsels- og Plejestiftelsen ind under Justitsministeriet, under hvilket den tidligere har ligget, og hvorved den ogsaa vilde komme mere direkte under Sundhedsraadet i Stedet for, at den som nu hører under Kultusministeriet. Ligeledes kan jeg med Hensyn til de militære Læger heller ikke andet end udtale mig for, at Sundhedsraadets Ret og Bligt efter § 11 til at afgive Betænkning over forskellige Sager vedrørende Lægevesenet og Retsspørgsmaal ogsaa kommer til at gælde de militære Læger; jeg tror, det er heldigt, at man saavidt muligt bringer det alt ind under en samlet Overbestyrelse.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg skal ikke komme tilbage til alle de Punkter, jeg udtalte mig udførligt om i Fjor

ved Sagens første Behandling i forrige Samling; jeg henviser i det hele taget til mine Udtalelser ved den Lejlighed. Smidlertid er der dog enkelte Punkter, som jeg maa finde mig foranlediget til atter at sige nogle Ord om, da de ere blevne fremdragne ved Behandlingen i Dag og have tildraget sig Opmærksomhed. Jeg antager ikke, at jeg behøver særlig at dvæle ved Principet i Loven overfor de forskellige Meninger, der have gjort sig gældende til forskellige Tider om, hvorledes denne Sag burde ordnes. Saavidt jeg har forstaaet, synes der i saa Henseende at være saa temmelig Enighed mellem de forskellige Talere i, at man i det hele taget i principiel Henseende slutter sig til den Ordning, der her er foreslaaet. Det er enkelte Punkter ved Udførelsen, man har dvælet ved.

Der vil jeg for det første sige et Par Ord om Spørgsmaalet om Provinslægerens saakaldte Repræsentation; jeg skal dertil sige, som jeg allerede sagde i Fjor, at i og for sig har jeg ikke noget imod, at en Provinslæge vælges ind i Medicinalraadet, dersom der findes en, der er stiftet og villig dertil. Men det forekommer mig, at en saadan bestemt Indsættelse i Loven vil se noget besynderlig ud, og i alt Fald vil en saadan bestemt Indsættelse i Loven ikke godt kunde finde Sted, uden at man ogsaa maa give Ministeren den fornødne Myndighed til at træffe de Foranstaltninger, som ere nødvendige i saa Henseende — hvorved jeg navnlig sigter til at lønne den paagældende, saaledes som det er nødvendigt for at aktivere ham. Det er nemlig ganske klart, at en Provinslæge, som har et vist Re-nomme, og som duer noget — og det vil dog kun være saadanne, som man kan ønske sig optagne i Medicinalraadet — vistnok ikke vil kunne indlade sig paa for et Honorar af tre Tusind Kr. aarlig at flytte til København. Det maa nemlig betragtes som givet — det gaar jeg ud fra — at de Læger, der ere Medlemmer af det overordnede Sundhedsraad, maa bo her. De maa være her i København eller i alt Fald i Københavns allernærmeste Nærhed. Jeg mener naturligvis ikke, at det gjorde noget videre, om de boede paa Frederiksberg; men de maa være, hvad man i daglig Tale kalder i København. Hvis man altsaa skulde realisere Tanken om Provinslægers Afgang til Raadet, maatte man formaa en saadan Provinslæge til at tage Bolig her, og det tror jeg som sagt ikke man kan vente, at en saadan Mand, der er i virksomtig Alder — det kan jo ikke nytte at tage en aflægs Mand — for et Honorar af tre Tusinde Kr.